

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Turkije

(28 november – 1 december 2006)

Bezoek aan het Armeens-apostolische patriarchaat en ontmoeting met Zijne Zaligheid patriarch Mesrob II

Begroeting

Armeens-apostolische kathedraal, Istanbul,

donderdag 30 november 2006

Dierbare broeder in Christus,

Het doet mij goed Uwe Zaligheid te mogen ontmoeten, hier op de plek waar patriarch Shnork Kalustian mijn voorgangers paus Paulus VI en paus Johannes Paulus II welkom heette. Met grote genegenheid groet ik heel de Armeens-apostolische gemeenschap die u als herder en geestelijk vader leidt. Mijn broederlijke groet gaat ook uit naar Zijne Heiligheid Karekin II, katholikos van Etchmiadzin, en de hiërarchie van de Armeens-apostolische kerk. Ik dank God voor het christelijk geloof en getuigenis van het Armeense volk, dat van geslacht op geslacht is doorgegeven, vaak onder zeer tragische omstandigheden, zoals ook in de vorige eeuw.

Onze ontmoeting is meer dan slechts een gebaar van oecumenische hoffelijkheid en vriendschap. Het is een teken van onze gemeenschappelijke hoop in Gods beloften en ons verlangen om in vervulling te zien gaan het gebed dat Jezus zijn leerlingen aan de vooravond van zijn lijden en dood meegaf: “opdat zij allen één mogen

zijn zoals Gij, Vader, in Mij en Ik in U: dat ook zij in Ons mogen zijn opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt” (Joh 17,21). Jezus gaf zijn leven aan het kruis om de verstrooide kinderen van God bijeen te brengen, om de muren van verdeeldheid af te breken. Door het sacrament van de doop zijn wij opgenomen in

het Lichaam van Christus, de Kerk. De tragische scheuringen die zich door de tijd heen onder de volgelingen van Christus hebben voorgedaan, gaan openlijk in tegen de wil van God, zijn aanstootgevend voor de wereld en schaden de meest heilige zaak, de verkondiging van het evangelie aan ieder mens.¹ Juist door het getuigenis van hun geloof en liefde zijn christenen geroepen om een stralend teken van hoop en troost uit te stralen naar deze wereld die zozeer wordt getekend door conflicten en spanningen. Wij moeten daarom al het mogelijke blijven doen om de wonden van de verdeeldheid te helen en vaart zetten achter het hervinden van de christelijke eenheid. Mogen wij bij deze dringende taak geleid worden door het licht en de kracht van de heilige Geest.

Ik kan in dit verband alleen maar mijn grote dank uitspreken aan de Heer voor de diepere broederlijke verstandhouding die zich tussen de Armeens-apostolische en de katholieke Kerk heeft ontwikkeld. In de dertiende eeuw schreef Nerses van Lambron, één van de grote kerkleraren van de Armeense Kerk, deze bemoedigende woorden: "Wij hebben allen vrede met

God nodig: Laat het fundament daarvoor dan bestaan in eendracht onder de broeders. Wij hebben God gebeden om vrede en blijven dat doen. Zie, Hij schenkt het ons: laten wij het met open armen in ontvangst nemen! Wij hebben de Heer gevraagd om zijn heilige Kerk sterk te maken en Hij heeft ons gebed verhoord. Laat ons daarom de berg van het evangelische geloof beklimmen!"² Deze woorden van Nerses hebben nog niets aan kracht ingeboet. Laten wij samen blijven bidden voor de eenheid van alle christenen, zodat wij, door deze gave van boven met een open hart te ontvangen, steeds overtuigender mogen getuigen van de waarheid van het evangelie en de missie van de Kerk steeds beter mogen dienen.

Benedictus XVI

© Copyright 2006 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: drs. P.C. de Die

1. Vgl. Tweede Vaticaans Concilie, Decreet over de katholieke deelneming aan de oecumenische beweging *Unitatis redintegratio*, 1.

2. *Discorso sinodale*.